TOM POES

en het cadeautje voor **heer Ollie**

geschreven door **Sjoerd Kuyper**
met tekeningen van **Henrieke Goorhuis**
naar **Marten Toonder**

EEN LUXE GOUDEN BOEKJE

RUBINSTEIN

ISBN 9789047636236

Eerste druk, 2026

Published by Rubinstein Publishing bv, Amsterdam by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York, New York, U.S.A. All rights reserved.

Eerder verschenen als klassiek Gouden Boekje.

© 2017 Tekst: Sjoerd Kuyper
© 2017 Illustraties: Stichting het Toonder Auteursrecht
Vormgeving: Piet Schreuders
www.rubinstein.nl

Vermenigvuldiging van (delen van) deze uitgave is niet toegestaan. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie. Alle rechten voorbehouden.

Het was op een heldere dag in december. De lage winterzon scheen door de ramen van Slot Bommelstein naar binnen. Tom Poes en heer Olivier B. Bommel zaten bij de open haard, waarin de trouwe bediende Joost een knappend houtvuur had gemaakt.

'Morgen ben ik weer eens jarig,' zei heer Bommel, 'en ik zou dan graag een eenvoudige doch voedzame maaltijd met je nuttigen.'

'Hm,' zei Tom Poes.

'Zeg niet hm, Tom Poes,' zei heer Bommel. 'Heb je soms geen zin?'

‘Dat is het niet, heer Ollie,’ zei Tom Poes. ‘Het probleem is dat ik nog geen cadeautje voor u heb gekocht en ook geen cadeautje kan bedenken. Heeft u misschien een verlanglijstje?’

‘Zoals mijn goede vader zei,’ zei heer Bommel, ‘een heer van stand vraagt niet om cadeautjes. Een heer van stand *krijgt* ze gewoon. En daar houd ik mij aan.’ Hij knikte Tom Poes vriendelijk toe en zei: ‘Jij bent slim genoeg, jonge vriend, jij verzint wel iets. Dat weet ik zeker.’

Maar Tom Poes wist het niet zo zeker. Hij was slim genoeg, dat was waar, hij wist voor alles een oplossing en verzon altijd net op tijd een list. Maar vandaag kon hij niets, helemaal niets bedenken om aan heer Ollie te geven. Het moest een mooi cadeau zijn. Echt een cadeau voor een heer van stand als heer Ollie. Diep in gedachten stond Tom Poes op en liep de kamer uit.

Hier heb ik niks aan, dacht Tom Poes, en diep in gedachten liep hij naar buiten.

In de keuken trof hij Joost, die juist doende was een glas middagport in te schenken voor heer Bommel.

‘Weet jij een mooi cadeautje voor heer Ollies verjaardag?’ vroeg Tom Poes.

‘Een bediende geeft geen cadeautjes,’ zei Joost stroef, ‘een bediende stoft cadeautjes af. Het is veel werk, als ik zo vrij mag zijn.’

Hij nam een plumeau ter hand en liet deze langs een rek vol soepkommen en koffiemokken gaan.

‘Maar wéét je een mooi cadeautje?’ vroeg Tom Poes.

‘Geef hem, als u mij toestaat,’ zei Joost, ‘een cadeau dat meteen weer verdwijnt. Een bon die hij ergens moet inleveren. Buitenshuis. Voor een museum, een pretpark, een boottochtje op de rivier. Maar geef hem geen boekenbon, want dan koopt hij een boek en dat moet ik dan weer afstoffen.’

Niet ver van Slot Bommelstein kwam hij Anne Marie Doddel tegen, de buurvrouw van heer Bommel.

‘Dag juffrouw,’ zei Tom Poes, ‘morgen is heer Ollie jarig en…’

‘Dat hoef je mij niet te vertellen,’ zei de buurvrouw. ‘Denk jij dat ik niet weet wanneer mijn allerknapste Ollie jarig is?’

‘Hm,’ zei Tom Poes. ‘Maar weet u ook een mooi cadeau voor hem?’

‘Geef hem een glimlach,’ zei juffrouw Doddel.

‘Een glimlach is toch geen cadeautje?’ zei Tom Poes.

‘Een stralende glimlach wel,’ zei de buurvrouw stralend.

‘Ik weet niet of ik zo stralend kan glimlachen dat het een cadeautje is,’ zei Tom Poes.

‘Dan doe ik het zelf,’ zei juffrouw Doddel.

Hier heb ik ook niks aan, dacht Tom Poes, en diep in gedachten liep hij verder.